

Đề bài

**Bạn đã và đang
làm gì để đền ơn
đáp nghĩa các
liệt sĩ, thương,
bệnh binh? Hãy
kể lại.**

Bài làm

Điều Thu dự cảm đã tới gần...

Anh phải cố vui cho lũ trẻ không phát hiện cái ngày khủng khiếp đang tới.

Từ ngày mẹ mất, trong ngôi nhà tình nghĩa, chỉ có một mình anh. Các anh chị em ruột thương anh lắm. Ai cũng muốn đón anh về nhà mình để được săn sóc anh nhiều hơn. Nhưng anh luôn khéo léo từ chối vì không muốn ai phải khổ vì mình. Anh luôn tâm niệm thế!

Trường trung học cơ sở xã phân công ba học sinh lớp sáu là Hạnh, Hà và Hương thường xuyên tới thăm, đỡ đàn anh. Để anh đỡ buồn, ba cô bé bàn với nhau. Mỗi người sưu tầm một số truyện, một số bài thơ để kể và đọc cho anh nghe.

Ba cô bé ngoan ngoãn, xinh xắn thường đến nhà Thu sau giờ học buổi chiều mỗi ngày và một vài giờ ngày chủ nhật. Anh cảm động và vui lắm. Các cô bé đã làm cho anh sống lại một thời. Hạnh, Hà, Hương tươi thắm, hồn nhiên như nắng xuân. Anh đã gọi các cô bé là Thiên đồng của chú. Những việc có thể làm được, các Thiên đồng không để anh nhúng tay. Các cô bé đã kể chuyện, đọc thơ, và có lúc còn hát cho anh nghe. Cứ sau mỗi tiết mục, diễn viên được khán giả duy nhất đặc biệt cổ vũ nhiệt liệt và còn được nghe những lời nhận xét rất tinh tế. Các Thiên đồng rất ngạc nhiên vì hiểu biết sâu rộng của chú Thu thương binh đáng vẻ khờ khờ.

Đến lượt anh kể chuyện cho các cô bé nghe. Đó là trận đánh huyền thoại ở Tây Nguyên mở đầu cho cuộc tổng tấn công và nổi dậy mùa xuân năm 1975. Cảm động nhất vẫn là trận giữ cầu Sài Gòn. Ta quyết giữ, giặc quyết chiếm lại. Trận đánh diễn ra hết sức khốc liệt. Khi chiếc xe tăng đầu tiên của ta lăn xích trên cầu, người chiến sĩ cuối cùng trúng đạn. Một chiến sĩ từ trên xe tăng nhảy xuống cấp cứu đồng đội bị thương. Chiến sĩ giữ cầu thều thào:

– Tiến nhanh lên! Không phải lo cho tôi!

Hiểu ý, người lính tăng khẽ hỏi:

– Đồng chí tên gì?

Chỉ có một nụ cười mơ hồ trả lời anh... Anh lính tăng òa khóc như trẻ con rồi bé thốc xác đồng đội nhảy lên một chiếc tăng của ta vừa băng tới... Người chiến sĩ xe tăng đó chính là Thu.

Các Thiên đồng cùng sụt sùi khiến Thu cũng thấy nao lòng... Anh chậm rãi nói:

– Trước lúc bình minh mà còn bao nhiêu người ngã xuống, lại không xác định được tên tuổi. Họ không lưu lại gì cho bản thân. Họ vĩ đại trong thâm lặng và hành động anh hùng ấy trở thành bất tử.

Ba thiên đồng lặng đi. Cả ba cô bé mới chỉ gặp các chiến sĩ Giải phóng quân qua hình ảnh, sách vở, qua các bài học trong trường. Nay được tiếp xúc với người trong cuộc bằng xương, bằng thịt. Hỏi không xúc động sao được?

Hôm sau, Hạnh, Hà, Hương mang đến một bó hoa trắng muốt có dải băng đỏ nổi lên dòng chữ vàng: Kính tặng chú Trần Xuân Thu – Nhân ngày thiêng liêng 27 tháng 7.

Thu cảm nhận hạnh phúc các cháu đem đến tới mức bàng hoàng. Ôi chao! Các cháu trong lành như những bông hoa thơm thảo. Anh lâng lâng, và lần đầu tiên trong đời, loay hoay viết thử một bài tứ tuyệt:

Thơm thảo nào bằng, thơm thảo ơi!

Thiên đồng an ủi tấm lòng tôi!

Giọt máu đã rơi, không vô nghĩa,

Để cháu hôm nay sáng nụ cười...

Đọc bài thơ, các Thiên đồng mừng vui khôn xiết. Bất ngờ Thu hỏi:

– Vì sao các cháu tặng chú bó hoa toàn màu trắng?

– Vì chú có một tình yêu rất trong trắng.

– Ai nói với các cháu?

– Chúng cháu giặt áo cho chú. Trong túi áo có một lá thư...

– À ra vậy!

– Hả chú không yêu cô Thảo lắm?

– Ngược lại các cháu ạ!

– Vậy sao chú lại?...

– Theo chú, yêu ai là phải làm cho người ấy thật hạnh phúc. Chú tàn phế vì vết thương nặng ở cột sống. Chẳng lẽ chú bắt cô Thảo phải khổ theo chú cả một đời? Một mình chú chịu đã đủ lắm rồi...

– Nhưng nếu cô Thảo lại nghĩ khác đi?

– Đúng vậy, nhưng gần đây cô đã hiểu. Vì thế, kỷ niệm thời sinh viên mấy năm chú và cô học cùng nhau thật đáng trân trọng.

Giá như chú không phải ra đi diệt quân xâm lược...

Đám tang toàn một mùa hoa trắng. Đi sau quan tài có ba cô bé mặc áo trắng học trò. Một ông lão cao gầy, giọng buồn khàn khàn:

– Bà con ơi! Có một người sống như cỏ hoa. Nay anh về trời. Vĩnh biệt anh, tôi xin đọc bài tứ tuyệt *Thơm thảo hoa* của người lính thời đánh Mỹ.

Không có tiếng khóc, mà lệ cứ tuôn rơi. Mọi người cố mím chặt môi! Người ra đi dặn lại, trong đám tang không dùng kèn trống, nên mọi người lặng lẽ một cách trang nghiêm.

Người cuối cùng tới quỳ bên mộ là một thiếu phụ. Chị đặt lên mộ anh một bông hoa trắng. Mùi hoa, mùi hương lan xa, lan xa...

Hạnh, Hà, Hương, ba cô học ngoan, xinh xắn, ba Thiên đồng của chú, nước mắt giàn giụa, lặng lẽ cúi đầu...!